

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.208 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 13 december 2007 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 22 april 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest nummer 17.693 van 24 oktober 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat de verzoekende partij op 9 mei 2008 tegen deze beslissing heeft ingesteld. De Raad van State verklaart het cassatieberoep tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaatbaar bij beschikking nummer 3.669 van 17 december 2008.

Op 5 januari 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 14 januari 2009 een beslissing tot

weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, op 14 januari 2009 aan de verzoekende partij ter kennis gegeven en gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 13/12/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 24/04/2008 een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24/10/2008 deze beslissing bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 05/01/2009 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie van een arrestatiebevel voorlegt. Overwegende dat een kopie niet toelaat de echtheid ervan te controleren. Overwegende dat betrokkene een kopie voorlegt van een brief van zijn moeder gericht aan de rechtbank. Overwegende dat betrokkene niet kan aantonen dat deze brief effectief is ingediend op de rechtbank, aangezien het om een kopie gaat. Overwegende dat betrokkene verklaart binnenkort de eigendomsakte van zijn zaak te zullen ontvangen. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene zijn originele geboorteakte voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens de vorige asielaanvraag kon indienen. Overwegende dat dit document niet van die aard is de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal te kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (één) dag.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de *“Schending van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten”* aan.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat het beroep bij de Raad niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten. Zij meent dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieraan niet voldoet. In een eerste onderdeel van het middel zet de verzoekende partij uiteen dat zij zich rechtstreeks kan beroepen op de grondrechten zoals die voortvloeien uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten. In dit verband verwijst de verzoekende partij op algemene wijze naar de Rewe Comet formule, richtlijn 2004/83 en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In een tweede onderdeel tracht de verzoekende partij uiteen te zetten dat zij conform de principes uit haar eerste onderdeel recht heeft op een onderzoek van de feiten door het juridictioneel orgaan dat haar beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden op het moment van de finale beslissing. Volgens haar wordt dit recht beperkt omdat zij geen nieuwe stukken en een geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Dit zet de verzoekende partij uiteen aan de hand van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). In een laatste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en beroept zij zich op artikel 47 van het Handvest. In haar repliekmemorie volhardt de verzoekende partij in haar middel.

2.1.2. De verwerende partij werpt op dat het eerste middel van de verzoekende partij uiterst vaag is omschreven en dat zij nalaat om een welomschreven rechtsregel als geschonden aan te voeren, terwijl dit een ontvankelijkheidsvereiste uitmaakt. De verwerende partij stelt

dat de Richtlijn 2004/83 wel degelijk is omgezet in Belgisch recht, verwijst hierbij naar artikel 2 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en stelt dat de verzoekende partij de schending van de richtlijn niet meer dienstig zou invoeren. De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij nalaat om de schending van de bepaling die deze richtlijn omzet in de Belgische rechtsorde op te werpen. Zij stelt dat artikel 47 van het Handvest geen directe werking heeft en geen bindend rechtsinstrument is. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad en het Europees Hof van Justitie. Volgens de verwerende partij beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting van de rechten van verdediging en de verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, zonder deze toe te passen op haar persoonlijke concrete situatie. De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de schending van de rechten van verdediging. Volgens de verwerende partij valt de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM en toont de verzoekende partij niet aan dat een ander artikel uit het Verdrag werd geschonden, waardoor er van een schending van artikel 13 EVRM ook geen sprake is. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten en/of te verduidelijken enerzijds welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen en anderzijds dat het schorsings- en annulatieberoep voor de Raad geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van de rechten van de verzoekende partij. Hierbij verwijst ze naar twee recente arresten van de Raad en naar een arrest van de Raad omtrent Richtlijn 2004/83. De verwerende partij geeft een uiteenzetting omtrent de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter en stelt dat het eerste middel van de verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is en dat dit niet kan worden aangenomen.

2.1.3. Na lezing van de theoretische beschouwingen van de verzoekende partij over de procedureregels en grondrechten in het nationaal recht betreffende het EU-gemeenschapsrecht, volgens de verzoekende partij vervat in de “Rewe Comet formule” en de vaststelling dat de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar de “richtlijn 2004/83” zodat deze onderdelen in die mate onontvankelijk zijn bij gebreke aan een uiteenzetting van een rechtsregel, voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De Raad wijst de verzoekende partij erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig aangevoerd kan worden. Immers, vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409).

2.1.4. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 13 EVRM aanvoert om hieruit een grondrecht op een beroep in volle rechtsmacht af te leiden, toont zij niet aan dat er een recht op beroep met volle rechtsmacht “als algemeen beginsel” bestaat. Daarenboven wijst de Raad de verzoekende partij erop dat, om ontvankelijk te zijn een middel dat uit een schending van artikel 13 EVRM afgeleid is, moet aangeven welk ander door dat Verdrag gewaarborgd recht dreigt te worden geschonden. Weliswaar wordt artikel 13 EVRM in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM. Toch kan te dezen artikel 6 EVRM niet worden aangevoerd, zoals uit punt 2.1.2. blijkt. Bijgevolg is dit onderdeel niet ontvankelijk.

2.1.5. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat de bevoegdheidstoewijzingen door artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van tweeërlei aard zijn:

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; het betreft de bevoegdheid die voorheen, in asielzaken, aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen was toegewezen;
- op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; het betreft de bevoegdheid die voorheen aan de Raad van State was toegewezen.

In casu betreft de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is de beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigings- en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter, wat in casu het geval is. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Ter zake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De verzoekende partij brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in haar overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet ondermeer mee belast om als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing

van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling van huidige beroep in volle rechtsmacht is wettelijk niet toegestaan. Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft. De Raad benadrukt eveneens dat in het door verzoeker geciteerde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ., nr. 222/86, 15 oktober 1987) slechts gesteld wordt dat een beroepsprocedure moet voorzien worden met het oog op de toetsing van de wettigheid van een beslissing aan het gemeenschapsrecht en, los van de vraag of het gemeenschapsrecht in casu toepasselijk is, er geen discussie bestaat over het feit dat de Raad een wettigheidstoetsing kan doorvoeren.

In dit verband is het de Raad niet duidelijk hoe de beschouwingen van de verzoekende partij de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat haar belang is bij de door haar geuite kritiek. Dit te meer nu de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen of een andere beslissing zouden teweegbrengen. Evenmin toont de verzoekende partij in concreto aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

2.1.6. In zoverre de verzoekende partij het schriftelijk karakter van de rechtspleging aanvecht, wijst de Raad de partijen erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS* 7 juni 2008) in overweging B.28.1. gesteld heeft dat het hoofdzakelijk schriftelijk karakter van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in het tweede lid van artikel 39/60, geen afbreuk doet aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

2.1.7. Wat betreft de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (PB C 364, 18 december 2000, 1), dient de Raad vast te stellen dat dit Handvest geen enkele wettelijke status heeft. Het is een politieke verklaring en geen juridisch bindend document, zodat de schending van voormelde bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Doordat het Verdrag van Lissabon op 13 december 2007 ondertekend werd, zal het Handvest een wettelijke status krijgen. Het Verdrag van Lissabon treedt pas in werking als het door alle 27 lidstaten geratificeerd is. Zolang dit niet gebeurd is, is het Handvest geen bindend rechtsinstrument (zie ook RvS 4 februari 2008, nr. 2.058 (c); RvS, RvS 4 februari 2008, nr. 2.056 (c)). De Raad wijst er eveneens op dat het Hof van Justitie

van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 27 juni 2006 (zaak C-540/03) in overweging 38 uitdrukkelijk stelt dat het Handvest van de grondrechten geen bindend rechtsinstrument is, maar dat de communautaire wetgever, door in een overweging van een richtlijn te verwijzen naar dit Handvest, slechts het belang ervan wenste te erkennen, te meer daar het hoofddoel van het Handvest van de grondrechten een bevestiging uitmaakt van *“de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities en internationale verplichtingen van de lidstaten, uit het Verdrag betreffende de Europese Unie en de communautaire verdragen, uit het [...] [EVRM], uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof [...] en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (HvJ C-540/03, *Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie*, 2006, 38). Hieruit volgt derhalve geenszins de rechtstreekse werking van het Handvest van de grondrechten.

2.1.8. Tot slot vraagt de verzoekende partij om de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie:

“- Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feite, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”

“- Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de lidstaten.”

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vragen niet onontbeerlijk om in casu uitspraak te doen. Bovendien is de Raad, gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak nog vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

2.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de *“Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* aan.

2.2.1. De verzoekende partij verwijst naar het eerste middel en stelt dat haar recht op een beroep in volle rechtsmacht en haar recht op verdediging grondrechten zijn die gegarandeerd worden door het Handvest. Dit Handvest kan volgens de verzoekende partij ingeroepen worden in verticale wijze, dus ten aanzien van de Belgische Staat. De verzoekende partij stelt dat de Kwalificatierichtlijn en de Procedurerichtlijn direct verwijzen naar artikel 47 van het Handvest. Volgens de verzoekende partij bevestigde het Europees Hof van Justitie in juni 2006 de rechtstreekse werking van het Handvest. De verzoekende partij haalt aan dat een Advocaat-generaal van het Europees Hof van mening is dat het Handvest een uitdrukking is van het hoogste niveau, van een democratisch gevestigde politieke consensus die heden moet onderbouwd worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht. De verzoekende partij stelt dat het UNHCR deze mening ook is toegedaan. Zij verwijst naar *“The European asylum procedures directive in Legal context.” Research Paper NO. 134. p. 20 ev. (www.unhcr.org).* De verzoekende partij voert aan dat de toepassing van artikel 47 van het Handvest moet gewaarborgd worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het asielrecht en haalt hierbij artikel 47 van het Handvest aan. Volgens de verzoekende partij is de invulling van artikel 47 van het Handvest gelijklopend met de invulling van artikel 6 EVRM en incorporeert de tekst zowel artikel 6 als 13 EVRM. Zij betoogt dat de rechtspraak omtrent

artikel 6 EVRM relevant is ter beoordeling van de vraag of het onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde gesteld in het Handvest. Volgens de verzoekende partij stelt artikel 47 van het Handvest geen vereiste van burgerlijke of politieke rechten. De verzoekende partij verwijst voor het overige naar het eerste middel. In haar repliekmemoorie volhardt de verzoekende partij in haar middel.

2.2.2. De verwerende partij merkt op dat de verwijzing naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet kan worden aangenomen, nu dit Handvest geen directe werking heeft en geen bindend rechtsinstrument is zolang het Verdrag van Lissabon niet geratificeerd is door alle 27 lidstaten. Zij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. De verwerende partij laat gelden dat het haar niet duidelijk is hoe de beschouwingen van de verzoekende partij kunnen leiden tot de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing en wat het belang is van de verzoekende partij bij haar kritiek. Verder herhaalt de verwerende partij dat richtlijn 2004/83 reeds is omgezet in Belgisch recht, waardoor de verzoekende partij zich niet op de directe werking van deze richtlijn kan beroepen. Verder verwijst de verwerende partij naar haar uiteenzetting betreffende het eerste middel.

2.2.3. Wat de schending van artikel 47 van het Handvest betreft, verwijst de Raad naar de vaststellingen gedaan onder het eerste middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de *“Schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen”* aan.

2.3.1. De verzoekende partij voert aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, met name de brief geschreven door haar moeder aan de rechtbank. Volgens de verzoekende partij doet een kopie niets af aan het feit dat het een nieuw stuk betreft en vermeldt de wet nergens dat enkel originele documenten aanleiding geven tot een nieuw onderzoek. De verzoekende partij haalt aan dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat nieuwe gegevens niet enkel betrekking hebben op de bewijsmiddelen op zich maar ook op de inhoud ervan. Zij stelt dat ze nieuwe bewijsmiddelen aanbrengt die nieuwe elementen staven. Volgens de verzoekende partij zijn de nieuwe elementen relevant zoals vereist door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat dit artikel gericht is tegen proceduremisbruik door middel van herhaalde identieke aanvragen en dat gezien de nieuwe elementen die zij aanbrengt er geen sprake is van een identieke asielaanvraag. De verzoekende partij betoogt dat een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie, zoals zij in casu heeft aangebracht. De verzoekende partij voert aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd was om de asielaanvraag ten gronde te onderzoeken. Volgende verzoekende partij werd de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd en is artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden. In haar repliekmemoorie volhardt de verzoekende partij in haar middel.

2.3.2. De verwerende partij betoogt dat uit het verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat zij niet alleen inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij ook blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Na een theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin haar juridische en feitelijke grondslag zijn vermeld. Volgens de verwerende partij blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging te nemen en dat de gemachtigde handelde geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de toepasselijke rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen nieuwe

gegevens naar voor bracht en dat de gemachtigde zorgvuldig en grondig te werk is gegaan. Volgens de verwerende partij doen de vage beschouwingen van de verzoekende partij geen afbreuk aan de bestreden beslissing daar zij op geen enkele manier aantoonbaar is aan artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar door de haar voorgelegde *“kopie van de brief geschreven door zijn moeder aan de rechtbank”* en dat het louter voorleggen van een kopie van een beweerde brief niet kan volstaan om aan te nemen dat deze brief inderdaad werd ingediend op de rechtbank en dat dit een ernstige aanwijzing inhoudt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Volgens de verwerende partij kan de beschouwing van de verzoekende partij dat de wet nergens vermeldt dat enkel originele documenten aanleiding kunnen geven tot een nieuw onderzoek aan het voorgaande geen afbreuk doen.

2.3.3. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd is om de asielaanvraag ten gronde te onderzoeken, merkt de Raad op dat uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid bevoegd is om de beslissing te nemen om de asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt. Aldus kon de hier aangewezen tegenpartij, namelijk de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, wel degelijk uitspraak doen over de asielaanvraag, namelijk de beslissing tot niet in overwegingname nemen. De gemachtigde van de minister voert hier immers enkel een bevoegdheid uit die hem expliciet wordt toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zodat de kritiek van de verzoekende partij niet dienstig kan aangevoerd worden.

Waar de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aanvoert, heeft artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek van de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu het onderzoek van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021) en op de persoon zelf. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr.163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar tweede asielaanvraag ter staving van haar asielrelaas een aantal documenten bijbrengt:

- een originele geboorteakte;
- een kopie van een brief van haar moeder gericht aan het hoofdkantoor van de rechtbank van Iran in Teheran;
- een kopie van een arrestatiebevel;
- een kopie van een bewijs van verzending van een aangetekende zending;
- een kopie van een brief van maatschappelijke assistente van het lokaal opvang-initiatief te Dilsen-Stokkem.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die dienend zijn voor haar asielaanvraag, met name de brief geschreven door haar moeder aan de rechtbank en dat het feit dat het gaat om een kopie geen afbreuk doet aan het feit dat het een nieuw stuk is. Zij stelt ook dat de wet nergens vermeldt dat enkel originele documenten aanleiding geven tot een nieuw onderzoek. De bestreden beslissing heeft over de aangebrachte kopie van de brief geoordeeld dat de verzoekende partij een kopie van een brief van haar moeder gericht aan de rechtbank voorlegt en dat zij niet kan aantonen dat deze brief effectief is ingediend op de rechtbank, aangezien het om een kopie gaat.

Met betrekking tot de bewijskracht van de kopie van de brief wijst de Raad de verzoekende partij er vooreerst op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat niet kan worden nagegaan dat deze brief effectief is ingediend op de rechtbank, aangezien het om een kopie gaat, niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Voorts betwist de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing omtrent de overige neergelegde documenten niet.

De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve op niet kennelijk onredelijke en niet onwettige wijze besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing berust op een niet correcte feitenvinding. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de “*Schending van art. 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in combinatie met het gelijkheidsbeginsel*” aan.

2.4.1. De verzoekende partij betoogt dat artikel 39 van Richtlijn 2005/85 (hierna: Procedure-richtlijn) geschonden is doordat de behandeling voor de Raad van een weigering van niet in overwegingname van een tweede asielaanvraag op een andere wijze wordt behandeld, met name in het gewone vernietigingscontentieux, in plaats van de beoordeling in volle rechtsmacht die normaal is voorzien in asielzaken. Volgens de verzoekende partij voorziet artikel 39 van de Procedurerichtlijn in een daadwerkelijk rechtsmiddel dat effectief dient te zijn. De verzoekende partij stelt dat er geen reden bestaat om een onderscheid te maken tussen een eerste en een tweede asielaanvraag op procedureel gebied. Volgens haar voorziet artikel 34 van de Procedurerichtlijn in een beroep dat gelijk is aan een beroep zoals bedoeld in artikel 39 van de Procedurerichtlijn dat bepaalt dat een beroep moet openstaan tegen een beslissing van niet in overwegingname. De verzoekende partij stelt dat bezwaarlijk mag aangenomen worden dat dergelijk beroep zodanig mag verschillen van het beroep voorzien tegen de weigering van de eerste asielaanvraag. Voorts stelt de verzoekende partij dat zij “*vragen heeft bij de objectiviteit van de opsteller van de initiële beslissing welke zij de jure niet heeft.*” Zij betoogt dat het feit dat deze niet objectieve beslissing enkel op haar wettigheid kan getoetst worden in zijn geheel onvoldoende is om te spreken van een effectief rechtsmiddel. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de Raad verzoekt om aan het Europees Hof van Justitie een prejudiciële vraag te stellen. In haar repliek-memoratie volhardt de verzoekende partij in haar middel.

2.4.2. De verwerende partij merkt op dat de Procedurerichtlijn reeds omgezet werd naar Belgisch recht en dat de verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op de rechtstreekse werking van deze richtlijn en verwijst naar artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 27 april 2007. Volgens de verwerende partij kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking heeft, nu zij de bestreden beslissing kan aanvechten bij de Raad. Waar de verzoekende partij verwijst naar het gelijkheidsbeginsel, merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten om welke reden dit beginsel is geschonden zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Tot slot ziet de verwerende partij geen reden om een prejudiciële vraag te stellen.

2.4.3. De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39 van de Procedurerichtlijn de lidstaten er moeten voor zorgen dat voor asielzoekers, tegen een beslissing om een hernieuwd asielverzoek niet opnieuw te behandelen, een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat bij een

rechterlijke instantie. Los van de vraag naar de directe werking van voormelde bepaling van de Procedurerichtlijn, merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323*). Hierbij kan verwezen worden naar hetgeen uiteengezet werd betreffende het arrest nr. 81/2008 van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 onder het punt 2.1.5.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu dient op te treden met volle rechtsmacht. Uit het voorgaande blijkt dat huidige procedure, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen optreedt als annulatierechter, voldoende procedurele waarborgen biedt in het licht van de bepalingen van de Procedurerichtlijn.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk om in casu uitspraak te doen. Bovendien is de Raad, gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak nog vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de *“Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art. 4 en art. 2§1 het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995”* aan.

2.5.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing beweerdelijk genomen werd door attaché B.D. (...) en verwijst naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 17 mei 1995). De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening van attaché B.D. (...) bevat en voert aan dat geen enkele wet voorziet in het plaatsen van gescande handtekeningen onder dergelijke akte. Volgens de verzoekende partij kan een ingescande handtekening bezwaarlijk een echte handtekening vervangen. Zij betoogt dat niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing effectief door attaché B.D. (...) werd genomen dan wel door een derde die de handtekening erop heeft geplakt en dat geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat. De verzoekende partij voert aan dat een ingescande handtekening geen elektronische dan wel geavanceerde handtekening uitmaakt in de zin van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) en de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen en haalt artikel 2 van de Wet van 9 juli 2001 aan. De verzoekende partij stelt dat, opdat er sprake is van een elektronische handtekening, er elektronische gegevens gehecht moeten worden aan andere elektronische gegevens en dat een ingescande handtekening hieraan niet voldoet daar deze op papier wordt gezet en dus geen elektronische handtekening is. Volgens de verzoekende partij is een verwijzing naar artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek niet nuttig daar dit artikel melding maakt van elektronische gegevens en dat het inscannen en uitprinten van een handtekening geen elektronische gegevens zijn. De verzoekende partij stelt dat niet kan

worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk door attaché B.D. (...), dus door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid werd genomen. In haar repliekmemoire volhardt de verzoekende partij in haar middel.

2.5.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat zij erkent dat de handtekening niet op de klassieke wijze met vulpen of balpen werd aangebracht, maar dat het onjuist is te stellen dat er geen geldige handtekening van een gemachtigde ambtenaar is, of dat dit niet kan worden nagegaan. De gemachtigde ambtenaar heeft volgens de verwerende partij eigenhandig de beslissing genomen, en de beslissing werd voorzien van een "originele" handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen. Zij stelt dat de juridische basis van deze handelwijze te vinden is in de wet van 9 juli 2001, die conform is aan de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen (hierna: Richtlijn 1999/93). De verwerende partij haalt hierbij artikel 4, §4 en §5 van de wet van 9 juli 2001 aan. Zij betoogt dat het systeem dat de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikt voldoet aan de bijlage III van de Wet van 9 juli 2001 die de eisen in verband met veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt en licht dit verder toe. De ondertekenaar is gekend als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor hij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de minister van Migratie- en asielbeleid. Over de identiteit en de hoedanigheid van de ambtenaar die de beslissing nam, kan niet ernstig worden getwijfeld. De beslissing werd voorzien van een geldige handtekening. De verwerende partij verwijst naar het nieuwe tweede lid van artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek, alsook naar rechtspraak van de Raad.

2.5.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat attaché B.D. (...), wiens naam zich in gedrukte letters onder de bestreden beslissing bevindt met een "gescande" handtekening, bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen. Overeenkomstig artikel 4, dat verwijst naar artikel 2, §1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: ministerieel besluit van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in de vakklasse A1 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Migratie- en asielbeleid om een beslissing inzake artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te nemen. Een schending van enerzijds artikel 4 en 2, §1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 en anderzijds van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Bovendien is de verzoekende partij op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat in casu niet het geval is.

2.5.4. De verzoekende partij verwijst naar de Wet van 9 juli 2001 en naar de Richtlijn 1999/93/EG en uit kritiek op het feit dat de bestreden beslissing een gescande handtekening bevat, maar geen "elektronische".

Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, (*Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5*) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd "de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen".

Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(...)§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”

Het staat niet ter betwisting dat de elektronische handtekening aangebracht op de bestreden beslissing, geen gekwalificeerde elektronische handtekening betreft zoals omschreven in voormeld artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001. De Vreemdelingenwet bepaalt evenwel nergens dat de beslissingen die getroffen worden in het kader van de wet een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

De verzoekende partij betoogt *“dat niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing effectief door de desbetreffende attaché werd genomen dan wel door een derde die de handtekening ‘erop geplakt’ heeft. Dat er geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat.”*

Artikel 4, § 5 van de bovenvermelde wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:
- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

Hieruit volgt dat er aan een gewone elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid dient te worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik werd gemaakt van een veilig middel.

In dit verband geeft verwerende partij trouwens een uiteenzetting in de nota, dat het systeem zoals gebruikt door de Dienst Vreemdelingenzaken voldoet aan de bijlage III van de wet van 9 juli 2001 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt. Verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

“Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

-de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;
-de ondertekenaar is identificeerbaar.
-de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;
-elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en
kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.”

Deze uiteenzetting, die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat de verzoekende partij opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de elektronische handtekening van de ambtenaar in kwestie, is niet kennelijk onredelijk. De loutere bewering van de verzoekende partij als zou een derde de handtekening “erop geplakt” hebben, wordt niet aangetoond.

Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Derhalve kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat en genomen en ondertekend werd door attaché B.D.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.